

Naše parta

KAREL PTÁČNÍK
JIŘÍ GRUS

ALBATROS

Naše parta

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Karel Ptáčník
Naše parta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

V edici Knihovna pro děti 21. století již vyšlo:

Karel Poláček: *Bylo nás pět*

Edith Nesbitová: *Pět dětí a skřítek*

František Langer: *Bratrstvo bílého klíče*

James Krüss: *Tim Tolar aneb Prodaný smích*

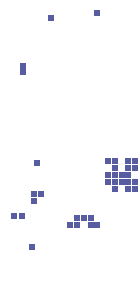
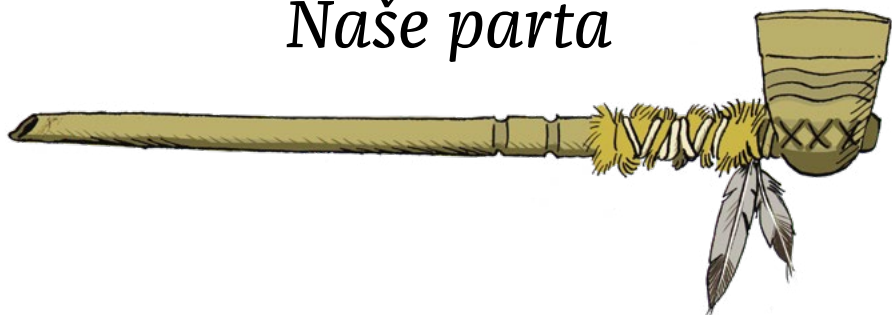
PŘIPRAVUJEME:

Lucy Maud Montgomeryová: *Anna ze Zeleného domu*

Erich Kästner: *Emil a detektivové*

*Na knížky v téhle knihovně prach neseďá.
Jdou z ruky do ruky, jsou napínavé a živé.
Jsou totiž jako stvořené pro děti 21. století.*

Naše parta

Naše parta

NAPSAL KAREL PTÁČNÍK

ILUSTROVAL JIŘÍ GRUS

ALBATROS

1.

Jmenuju se Honza Čapek, ale říkají mi BIMBO, i když je to jméno spíš pro slona nebo pro Rudu Hovorku, který je ode mě o rok starší a o půl hlavy vyšší a dvakrát těžší, a proto jsem mu začal říkat BALÓN. A on, aby se mi pomstil, tak mě taky pokřtil a vymyslel si jméno Bimbo. Zprvu mě to zlobilo, ale když jsem o tom pak začal přemýšlet, tak mě to už nedeprimovalo, protože každému, kdo mě potká, ani nenapadne, že potkal slona, jelikož jsem štíhlý, podle mého názoru až moc, a máma do mě v jednom kuse cpe všemožné poživatiny, abych prý vypadal tak trochu jako ona, ale to zas bože chraň.

Mám bratra Jardu, ten je o rok a půl mladší, ale ve škole je ode mě o dvě třídy níž — a hádám, že právě proto je pořád navztekaný a věčně by se jen hádal. Je o hlavu menší než já, a proto mu říkám PINĎA. Protože je celý kratší, má i nohy kratší a ještě trochu do velkého O, ale máma říká, že se to později vyrovná. A Pinda by chtěl být NÁČELNÍKEM, ale to přání se mu nemůže nikdy splnit, protože náčelníkem jsem já. Náčelník musí mít přehled, a ten já — podle mého názoru — mám. A taky mám nervy a nejsem takový pošuk

jako Pind'a, ani lenivec jako Balón. A dovedu se DÍVAT!
To mám hlavně z četby.

Lidičky, co já toho už přečetl!

Čtu všecko, co po nás chtějí ve škole, ale nejradši detektivky. Proto dovedu chladnokrevně uvažovat a mám zásobu slov jako nikdo. I cizích.

Máme doma Slovník cizích slov, a když některé neznám, tak si je tam najdu, protože jednou, když jsem se chtěl pomstít Balónově sestře Ance, pokřtil jsem ji na INFANTKA a myslel jsem si, že je to nadávka, ale pak jsem se dočetl ve Slovníku, že INFANTKA je španělská princezna — a to jsem teda střelil vedle.

Ale já chtěl začít o prázdninách a začal jsem o sobě, i když to nevádí, protože i o mně musíte všecko vědět, i o Pind'ovi a Mařce, to jsou moji sourozenci, a taky o Balónovi a Infantce, to jsou zase děcka Hovorků.

My jezdíme každé prázdniny do naší chaty k jezeru. Já moře ještě neviděl, ale o moc větší než naše jezero snad ani nemůže být. Když se postavím na našem břehu, tak lidi na druhém břehu, třeba naši mámu nebo pana Hovorku, není skoro vidět, fakt.

Hovorkovic mají chatu zrovna vedle nás — a my jsme Čapkovi a máme mámu, tátu, mě, Pind'u a Mařku. A Hovorkovic mají taky mámu, tátu a ještě Balóna a Infantku.

Třetí chata vedle Hovorků patří Naumanům, ale ta je nová a Naumanovic přijeli k jezeru letos prvně. A ti mají mámu, tátu a malého Mirečka. Ty tři chaty stojí na louce a ta louka není moc veliká a je jako vydlábnutá v kopci, který je okolo ní na všech stranách, teda: až na tu stranu, kde je voda, to dá rozum. Takže: napravo i nalevo je svah a ty svahy spadají skoro až do vody a v těch místech je pláž široká jen asi tři metry. A vzadu za chatama je kamenná stěna a nad ní je zase kus rovinky a na té rovině stojí chata pana učitele Mareše a k ní se jde od nás po schodech, které jsou vytesané ve skále a mají po jedné straně zábradlí. My říkali naší osadě TROJKA, ale když si tam postavil chatu taky pan Nauman, říkáme jí ČTYŘKA, to jako že tam mají chatu náš táta, pan Hovorka, pan Mareš a pan Nauman.

Velká chatařská osada, které se říká ČETYŇ, je kus dál a dá se k ní zajít buďto po cestě nad chatou pana učitele Mareše, nebo po břehu, a je to pěšky čtvrt hodiny. V Četyni je asi sto padesát chat a je tam velká pláž, kam se jezdí koupat i lidi, co přijedou jen tak na neděli a šlapou si po hlavách, a na parkovišti je v neděli milión aut. A kousek nad pláží je velká dřevěná prodejna JEDNOTY, stojí na železných nohách, má jedno okno přes celý barák a za tím oknem prodává pan Bílek a slečna Marta. Pan Bílek tu prodává už třetí rok, takže nás všecy zná, slečna Marta tu prodává prvně. Prodejna je

otevřena jenom od června do října, potom je zavřená, protože v zimě k jezeru nikdo nejedí, to dá rozum.

Četyň je osada k popukání, fakt. Každá chata je jiná a v každé bydlí nějaký cvok. Tak třeba: jedna chata vypadá jako Karlštejn a druhá jako cisterna na petrolej. Třetí má metrové nohy a je úplně z plechu. Jedna má kulatá okna, vypadá jako loď, a hned ta vedle ní je jako krabice, ale kolem střechy má zubaté cimbuří. A některé chaty jsou větší než některé rodinné domky u nás ve městě. A skoro u každé chaty je garáž a záhony růží a někde na těch záhonech stojí trpajzlíci, kteří se úplně podobají našemu Pindovi. A takových osad je kolem celého jezera asi milión a ty osady se jmenují většinou podle vesnic, které už nejsou, protože je zatopilo jezero, když postavili přehradu. A ty vesnice měly jména, kterým nemohl nikdo rozumět, protože se jmenovaly kupříkladu MALOŇ, HABUŠ, NEBYCH, SMRKEČ, ROUTÍ nebo ŘABÍN. Vesnice, která je od nás nejbližší a kde je pošta, telefon a pan Boček, esenbák, se jmenuje VRBOVÁ a to je jediné srozumitelné jméno z celého okolí.

U pana Bílka v prodejně Jednoty dostanete koupit salámy, sýry, čokoládu, prostě všechno, a denně čerstvé mléko a chleba. Pro maso se musí jezdit do Vrbové. Pan Bílek nás zná i jménem a mně říká Bimbo, ale Balónovi řekne někdy MIČUDO a potom se opraví a řekne: — Promiň, TENISÁKU! — Pan

Bílek má ještě pitomější frky než Infantka, a to je už co říct. Když Balón zjistil, že letos prodává v Jednotě i slečna Marta, začal chodit na nákupy v tričku, v kapse u trenek nosil kousek hřebínku, a než přistoupil k oknu prodejny, tak si plivnul do dlaní, navlhčil si tím pačesy a hezky se učesal, slon.

Naše chaty — to jsou chaty, jaké mají být. Žádné parádičky ani trpajzlíci. Jsou ze dřeva, dole kuchyňka a velký pokoj, kterému říkáme hala, před ním zasklená veranda, nahoře dva malé pokojíky a za chatou kůlna. Hovorkovic chata je stejná jako naše, ale naše veranda je větší a na ní my všichni kluci celé prázdniny spáváme, teda: já, Pinda a Balón, je to zdravé, rodiče nás tam neuhlídají, ani kdyby chtěli, ale oni ani moc nechťejí a spávají nahoře v jednom pokojíku. Naše Mařka zas chodí spát k Hovorkům za Infantkou, spávají v horním pokojíku a jsou spokojené, protože jsou stejně staré a stejně pitomé, i když Infantka víc.

Ještě se musím zmínit o všech našich rodičích.

Můj táta Čapek je po mně, taky štíhlý klidás a nemluva — a to je jeho štěstí, protože naše máma toho namluví za deset lidí.

Máma je hezky při těle, ale ta tloušťka jí vůbec nevadí, protože se dovede stejně rychle pohybovat jako mluvit. Náš táta ji většinou ani neposlouchá, nikdy se s ní nehádá a říká, že je to jediný způsob, jak s ní v dobrém vyjít, já tomu ještě

nerozumím. A taky jí říká: — Ty jsi náš generál! — ale říká to jako poklonu a máma to taky tak bere.

Celá rodina Hovorkovic — až na Infantku — vypadá jako ty ruské dřevěné panenky, co mají uvnitř ještě jednu panenku a ještě jednu a ještě tři a všechny jsou stejně vypasené, znáte to. Ta největší panenka — to je paní Hovorková, ta menší pan Hovorka a ještě menší je Balón. Infantka ne. Ta je složená z hůlek a má pihy. Jestli toho naše máma namluví za deset lidí, tak paní Hovorková za pět set a stejně tak i pan Hovorka. Oni mluví najednou oba dva, každý o něčem jiném a vůbec se neposlouchají.

2.

Ale teď hezky popořádku o těch našich letošních prázdninách. Přijeli jsme na chatu dopoledne, a sotva jsme všechno vybalili, přiřřeli Hovorkovic. My máme staré emběčko, ale pořád nám ještě výborně chodí, protože táta mu dá, co potřebuje. Hovorkovic mají starého wartburga, taky jim pořád ještě dobře šlape, ale náš táta k dvoutaktům žádnou velkou úctu nemá a říká: — On ten jejich pekáč snad ani nemá motor. To, co jim tam pod kapotou rachotí — to je mlýnek na kafe.

Teda: když si to Hovorkovic přikodrcali, tak jsme je všichni šli přivítat a táta povídá panu Hovorkovi: „Těbůh, Víťo!“

A pan Hovorka mu povídá: „Těpéro, Jindřichu, to je výheň!“

Paní Hovorková objala moji mámu a povídá: „Máňo, jak se pořád máš, ty hezky vypadáš, co to máš na sobě, co stojí metr, a hlavu máš taky novou, loni jsi byla rezatá, né?“

A naše máma povídá: „Růžo, ty jenom kveteš, holka, ale nic si z toho nedělej, hezky se letos vyplavem, nějaké to kilo necháš ve vodě, je to zdravé a ty to potřebuješ jako sůl.“

Já povídám Rudovi: „Tě zdravím, Balóne,“ a ještě mu povídám, abych ho povzbudil: „Nejsi trochu přefouknutý?“

A on povídá: „Tě vidím, Bimbo,“ a chvíli funěl a bylo přímo slyšet, jak mu rachotí v převodovce a jak se namáhá, aby mu napadlo něco geniálního. Potom to v něm hrklo a on řekl: „Žebra z tebe lezou jako péra z potrhavého otomanu.“

Náš Pinda by taky rád podal Balónovi ruku, ale Balón ho přehlédl, Pinda se navztekal a řekl mu: „Hele, Balóne, máš s sebou merunu?“

Balón se jen ušklíbl a začal se kolébat k nové Naumanovic chatě, a jak se tak kolébal a čuměl nahoru, zakopl o kufr, který Hovorkovic vyndali z auta, kufr se převrátil a Balón na něj padl zadkem a docela ho rozsedl. Naštěstí byly v kufru jenom

nějaké šaty a prádlo, Balón to všechno fofrem nacpal zpátky, pěstí srovnal rozšlápnuté víko a rychle se dekoval z dohledu.

Pak jsme se šli všichni podívat na novou Naumanovic chatu.

Teda: chata je to primovní. Až moc. Je celá z kamene, má ohromná okna a veranda je taky celá ze skla.

Pan Hovorka se na to chvilku díval a pak povídá: „V létě bude v tom skleníku vedro a v zimě zima.“

A náš táta povídá: „Co by tu v zimě zmrzali? Ty sem v zimě taky nejezdíš.“

„No ale přesto,“ řekl pan Hovorka. „A ta veranda je jak jeviště v Národním divadle. On musí mít Francek vždycky něco extra. Kde na to bere — to je pro mě tajemství. Představ si,“ povídal, „že on má už třetí auto — a já pořád jenom tuhle toho žebráka,“ a ohlédl se po tom svém auťáku, co měl pod kapotou mlýnek na kafe.

Náš táta se jenom usmál a zapálil si cigaretu.

„Šetří,“ řekl. „Nekouří, nepije, nejí...“

„No,“ řekl pan Hovorka, „kdežto my si žijem jako baronové, žejo. Ke snídani šampus, k obědu kaviár, jdi mi někam.“

„Taky mají míň děcek,“ řekl táta a mrknul na mě.

Pan Hovorka se zamýšleně ohlédl, spočítal nás všechny děcka dohromady a nakonec se usmál. „Ale děcka máme aspoň zdravé, né?“

Mezitím jsme obešli celou chatu a na štítě v omítce jsme objevili ozdobný nápis ANDREA.

„Krásné jméno,“ povídala paní Hovorková a pak se zeptala pana Hovorky: „Tak se určitě jmenuje ta jeho paní, vid’?“

„Copak vím? Já ji neznám,“ řekl. „Ale on se jmenuje Francek.“

„A jaký on je?“

Pan Hovorka řekl: „Takhle mezi očima má nos, po stranách má uši jako hrnec na prádlo a pod krkem volnou kůžičku. Moc se vám, dámy, bude líbit. Je to fešák!“

„No,“ řekla naše máma, „že bysme šli uklízet?“

Obě holky se k sobě přihnaly, jako by se chtěly jedna druhé vrhnout do náruče, ale pak ztratily odvahu, stály proti sobě, cumlaly si ukazováky a jedna druhé hleděla na kolena. Potom povídala Infantka: „Já měla samé jedničky, heč!“ ale zaslechl to pan Hovorka a povídal: „A kdepak máš tu trojku přes celé vysvědčení, co? Ty sis z ní udělala tři jedničky, vid’, káčo?“

Infantce to bylo nepříjemné a povídala naší Maře:

„Tu trojku jsem si udělala schválně a příští rok budu mít samé jedničky. A mám novou pannu a jmenuje se Rómea.“

„Hele,“ řekl jí Balón, jestli je to Rómea — tak je to panák. Rómeo je mužské jméno, tak si to už jednou zapamatuj.“

„Do toho mi nemluv,“ povídala ta nána, „já jí budu říkat, jak chci. Starej se o své pitomé kamarády a nás si nevšímej.“

Pinda je prudšas. „Cos to povídala?“ řekl Infantce, dal za ni nohu a potom do ní šprtnul, znáte to, a ona chtěla uskočit, zakopla o tu jeho nohu a už ležela v trávě.

„Co si to dovoluješ?“ ječela, „ty emile?“

Pind'u to poslední slovo zarazilo. „Tak já jsem u tebe Emil, jo?“ řekl a obrátil se k Balónovi. „Máš sestru padlou na hlavu,“ řekl mu. „Ona už ani neví, jak se jmenuju.“

„To néni jméno,“ řekl Balón, „to je cizí slovo a znamená to pitomý. Emilní, víš?“

V tu ránu jsem ležel na trávníku a řval jsem, až se v okně objevil táta a chvilku mě pozoroval, jestli náhodou nemám padoucnici. Když zjistil, že to řvaní je děsný smích, tak se zas od okna spokojeně odsunul.

„Páni,“ povídal jsem a otíral jsem si oči, „ať jsem emil, ale ty jsi, Infantko, debil.“

„Já jsem to řekla schválně,“ povídala Infantka, „ale blbí jste všichni. Mařko, pojď,“ a popadla ji za ruku, „ukážu ti tu Rómeu.“

Ta jejich holčičí pitomost nás kluky sblížila. A když jsme tak stáli a dívali se za nima, tak táta na nás zavolal z okna:

„Koukejte, ať už jste ve vodě, špagáti!“ a bylo to jako vysvobození, protože nás to ani jednoho nenapadlo.

Pustili jsme se s děsným řevem k vodě, já první, za mnou Pinda a za ním Balón. Já to vzal tryskem a hned šipkou a bez

osmělování, Pinda sebou plácl na břicho, Balón leze do jezera, jako by voda vřela, stojí v ní po kotníky a namáčí si dlaně a opatrně si je klade na prsa a skučí, jako by ho bolely zuby. To nás pokaždé tak rozčilí, že se po něm vrhneme, Pinda mu nadběhne po břehu, já zaútočím přímo, stříkáme a cákáme — a Balón, než by se snažil utíkat, tak sebou radši cákne do vody jako hroch a hned si odře koleno a loket. Chvilku se vzteká, ale potom vedle sebe dřepíme, voda nám sahá po bradu a začneme debatovat.

„Musíme si zvolit náčelníka,“ povídám. „Loni jsem byl náčelníkem já, ale to neznamená, že bych to musel dělat do smrti.“

„To se ví, že ne,“ řekl Balón. „Můžeme se střídát.“

„Tak to ne,“ říkám. „Musíme závodit.“

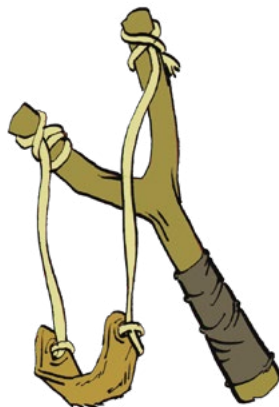
Řeknu to jen tak, ale vidím, jak to kluky otrávil.

Loni jsme totiž závodili v plavání, v běhu, ve skoku dalekém a ve šplhání na strom. Balón na to nerad vzpomíná. On když měl šplhat, tak měl moc krátké ruce a vůbec nemohl obejmout to svoje břicho a ještě k tomu strom, a když utíkal, tak se na něm všechno házelo a bralo mu to rovnováhu, a když skákal, dalo mu to asi takovou námahu, jako kdyby měl přitom na břichu dvacetikilový batoh. Jedině v plavání měl šanci, protože on je tak nafouknutý, že kdybyste ho chtěli potopit, tak byste do něj předtím musili udělat díрку

jak do pneumatiky. Ale i to plavání prohrál, protože byl líný rychlejc pohybovat rukama. Tak to tenkrát vzdal a povídal: — Vůbec není důležité, aby tohle všechno detektiv uměl. Ten to musí mít v první řadě tady! — a ťukal se do čela. Tak Pinda navrhnul, aby se závodilo taky v násobilce a v pravopise, protože to měl v malíčku, ale Balón jen mávnul rukou: — Ať si Bimbo toho náčelníka dělá, stejně se znemožní. —

Ani tentokrát se Balónovi nechtělo závodit a já jsem řekl:

„Když mě o to prosíte — tak já toho náčelníka budu dělat i letos a slibuju vám, že si užijem.“

3.

Měli jsme už po obědě, máma myla nádobí, táta si do trávy před chatu natáhl deku a hezky si hověl, my kluci jsme se zrovna vyrojili na louku — a vtom si to přífrčela bílá Simca 1301.

Táta ležel na zádech a ten auťák přešel tak těsně kolem, div že mu paty neujel, ale táta neuhnul ani o milimetr. Auto zabrzdilo a vystoupil z něj pan Nauman, měl na sobě károvanou košili, texasky a na očích zelené brejle.

„Koukám,“ povídal náš táta, „jakou ti dalo fušku, aby ses mi s tím plecháčem vyhnul.“

Pan Nauman sundal brejle, udeřil do střechy té své káry a povídá: „Poslední výkřik techniky! Superšroťák všech dob!“

Mezitím k tomu autu došel i pan Hovorka a povídá:

„Správné fáro pro šmelináře. Těbůh!“

Z auta vystoupila paní Naumanová, taková štíhlá, hezká panička, a pan Nauman povídá:

„Andrej, pojď, já tě představím.“

Tak ji představil a potom se představoval i on a naše mámy taky a paní Andrea se na každého usmála, měla děsně

bílé zuby, a i nám dětem podala ruku a každému zvlášť řekla: „Ahoj!“ A mezitím se z auta vycaprtal kluk jak za groš kudla, vlásky skoro bílé, nos jak knoflík, modré oči, šel k nám a povídá:

„Ahoj, já jsem Mirek a bude mi pět.“

Já mu podal ruku a povídám: „Těbůh, DROBKU!“ Tím jsem ho pokřtil a to jméno sedlo, takže ani Balón nic ne-namítal.

Náš táta a pan Hovorka se začali plazit kolem auta a paní Andrea popadla nejmenší kufřík a šla k chatě. Pan Nauman si vlezl za volant a ukazoval, kde se zapínají stírače a topení a blinkry, taky zahoukal — a paní Andrea zkoušela kliku od chaty a potom na pana Naumana zavolala: „PETE, tak pojď mi přece otevřít!“

Pan Nauman vylezl z auta a povídá: „Tak co říkáte té mé chatrči? Odvaz, co?“

„Krásná,“ řekl pan Hovorka. „Ale sem se ta chata hodí asi jako kráva do mateřské školky.“

Pan Nauman se tomu začal hlasitě smát, praštil pana Hovorku do ramene — a paní Andrea u dveří zakňourala: „Tak, PETE!“

„Hele,“ řekl mu pan Hovorka, „to volá na tebe? Ale tys byl, co tě znám, odjakživa Francek?“

„Tak se na tu naši nádheru pojďte podívat,“ řekl pan Nauman a my všichni jsme se začali šinout k jeho chatě.

Pan Nauman odemkl dveře, za nima měl tlustou rohožku, tu vyndal, dal ji před dveře a řekl:

„A hezky si očistěte střevíce.“

Pan Hovorka se předklonil, aby si viděl přes břicho na bosé nohy, a potom povídá panu Naumanovi:

„Francku, dyť my žádné střevíce nemáme. Trváš na tom, že si všichni musíme nějaké ty střevíce nazout, abysme si je mohli tady na té tvé rohoži ušpinit?“

Pan Nauman se tomu začal velice smát, cpal pana Hovorku do dveří a my kluci jsme tu rohožku schválně překročili.

Nejprv jsme prošli verandou, a byla menší než naše, ale z ní jsme vešli do haly a všichni jsme se zastavili, protože nikdo si netroufal šlápnout na koberec, co tam ležel, až to udělal pan Hovorka, sehnul se a povídá jako znalec: „To je peršan, že jo?“

„Och, ne,“ zasmála se paní Andrea. „Obyčejný plyšák.“

Pan Hovorka ryl do koberce palcem u nohy a vrtěl hlavou: „A to nemáte strach, že vám to tu ožerou myši?“

„Och,“ řekla paní Andrea, „copak jsou tady myši?“

„Miliardy,“ řekl pan Hovorka, pak se rozešel ke stěně, kde byla taková díra jak do kamen, ale čtyřhranná a nahoře to mělo jakýsi trychtýř a mně hned napadlo, co by to asi mohlo být, ale pan Hovorka to řekl dřív, než jsem si na to slovo vzpomněl.

„KRB! Krindypindy, Francku,“ povídal panu Naumanovi, „Je to vůbec možné? K čemu ti tu bude krb?“

Pan Nauman si vrazil obě ruce do kapes a už byl navztekaný.

„Proč bych tu nemohl mít krb?“ řekl. „Co máš proti krbu? To je přece taky na ozdobu.“

Pan Hovorka se tomu divil i ušima.

„Jo, na ozdobu!“ povídal. „Tak to odpusť, to já nevěděl. A vodotrysk,“ zeptal se, „ten máš taky? Na ozdobu?“

„Och,“ zasmála se tomu paní Andrea a otevřela další dveře. „Dámy,“ řekla, „tohle smíte vidět jenom vy: kuchyň!“

Dámy vstoupily do kuchyně, Pind'a si lehl holým břichem na koberec a povídá: „Páni, to je skoro jak na trávníku.“

„Máš to tu hezké,“ řekl panu Naumanovi náš táta, aby ho uklidnil, a pan Nauman se usmál, jako kdyby ho bolely zuby, a šel odhrnout na okně krajkové záclony.

„Ty mě štveš,“ řekl panu Hovorkovi. „Sakra, ty mě štveš.“

„Já za to nemůžu,“ řekl pan Hovorka, „ale mě ta tvoje vila úplně omráčila. A kde jako budete bydlet?“

„Co?“ řekl pan Nauman. „Snad tady, ne?“

„Vyloučeno,“ řekl pan Hovorka, „copak v tomhle se dá bydlet? Copak na těchto židlích se dá sedět?“ a přistoupil k židlím, co stály kolem takového čapatého stolku, ale to nebyly židle, to byly takové misky a stály na tenkých železných

nožkách — a pan Hovorka se do jedné posadil a my kluci jsme zařvali, protože všechny ty čtyři nožky se pod panem Hovorkou rozjely do stran, takže pan Hovorka seděl s tvou svou miskou na podlaze. A tak se lekl, že se zpotil, a protože nemohl vstát, tak se z té misky překulil na koberec, tam si nejdřív kleknul, potom se postavil na všechny čtyři a pomalu vstal.

„Tak vidíš,“ řekl panu Naumanovi, „copak tohle je nábytek do chaty? Až tě budou bolet nohy — tak si přijď sednout k nám.“

Pan Nauman hleděl na tu židli, jako by se mu chtělo plakat.

„Tys to úplně zničil,“ povídal. „Teď to můžu zahodit.“

„Ale né,“ řekl náš táta, zvedl tu židli, vzal vřdycky dvě roztažené nožky proti sobě a to narovnané železo zase ohnul. „Je to trochu měkčí, než by to mělo být, ale sedět na tom může jenom normální člověk — a to ty nejsi,“ řekl panu Hovorkovi.

„No dovol?“ řekl pan Hovorka, „Já se od loňska o pět kilo zhubnul.“

Dámy vyšly z kuchyně a paní Hovorková byla jako v transu.

„Víš,“ řekla panu Hovorkovi, „oni tu mají i ledničku! A strojek na krájení chleba. Ty mi nikdy nic takového nekoupíš.“

„Ledničku máš doma — a strojek na krájení chleba nepotřebuju. Já si dovedu krajíc ukrojit i nožem,“ a to ho už náš táta popadl za ruku a vedl ho ke dveřím. A já zaslechl, jak panu Hovorkovi říká: „Hele, kdyby tu měl i ten vodotrysk — je to jenom jeho věc.“ A pan Hovorka mu řekl: „Jindro, teprve teď vím, jaké máme my dva prima chaty.“ Šeptal to, ale musel to slyšet i pan Bílek v prodejně Jednoty. Bodejť by to neslyšel pan Nauman, který se táhl za nima, jako by měl zacementované kotníky.

Když jsme se zase všichni shromáždili před chatou a naše dámy říkaly paní Naumanové, jak se jim chata líbí, tak zrovna po schodech od své chaty sestupoval pan učitel Mareš.

My kluci jsme se za ním hned rozběhli, abysme ho přivítali, protože ho máme děsně rádi. Já povídám:

„Vítáme vás, pane učiteli,“ a on mě hned plácnul a povídá: „Honzo, když jsou prázdniny, tak pro vás nejsem žádný pan učitel, ale jenom pan Mareš, jasné?“

„Jasně, pane učpane Mareš,“ řekl Balón a on mu taky podal ruku a stiskl, až Balón zařval.

„Neřvi, Rudo,“ řekl mu pan Mareš — a Pindovi povídá: „Ahoj Jardo, tys nám nějak vyrostl.“

On je tak prima člověk, že ví, jak každému udělat nějakou radost. Může mu být tak asi třicet pět, postavu má jako atlet a vlasy kudrnaté a černé, opálený je jak Ital, prostě sekáč.

„Zdař, učiteli!“ řekl mu pan Hovorka a skočil po něm, jako že s ním chce zápasit, ale pan Mareš mu dal dva direkty do břicha, pan Hovorka vyplajznul jazyk, složil se na záda do trávy — a obě holky, které se pořád držely za ručičky, byly na ten šup na něm, že ho jako složily ony, a pan Hovorka kvičel, jako když píchne prase, a válel se s nima až k tomu Naumanovic autu.

Naše mámy se s panem Marešem uvítaly jako s dobrým známým, náš táta povídá: „Nazdar, Oto,“ a pan Mareš se potom přivítal s panem Naumanem. A paní Andrea mu podala ruku, jako by chtěla, aby jí tu ruku políbil, ale on jí tu ruku chňapl a stiskl, až zalapala po dechu. A pak se ohlédl ke schodům, stála tam nějaká slečna, byla snad ještě hezčí než paní Andrea a taky mladší — a pan Mareš na ni zavolal:

„Martičko, pojd'te se ukázat sousedům.“ A než sestoupila z těch schodů, tak pan Mareš povídá: „Martička prodává u Bílka v Jednotě a já jí na sezónu přenechal pokojík pod střechou. Je to moje podnájemnice.“

Pan Hovorka hned vtáhl břicho a povídá panu Marešovi: „Oto, jestli je to tvoje podnájemnice — tak já jsem Adolf Hitler.“

A pan Mareš se usmál a povídá: „Víte, nedá se nic dělat: ode dneška ti říkám Adolfe.“

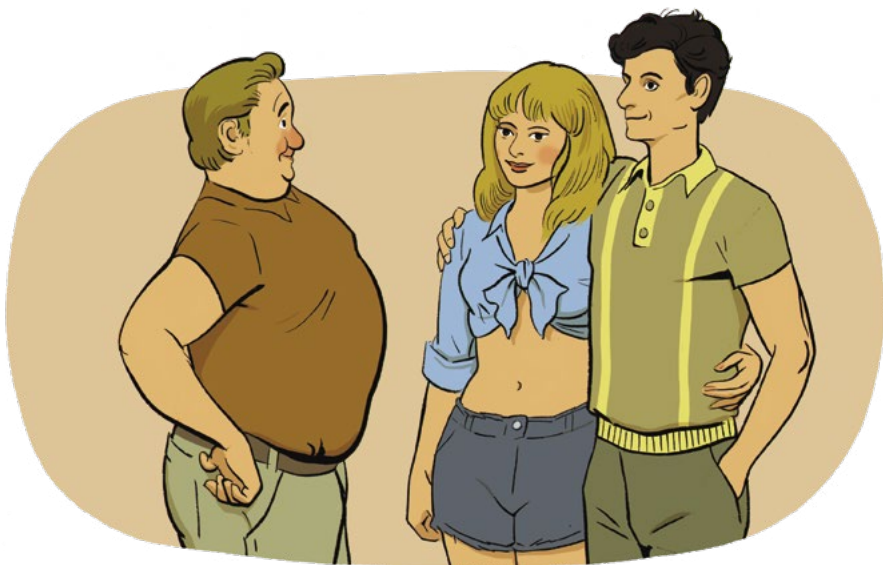
Pak si se slečnou Martou všichni podali ruku, my taky, i holky, a taky se najednou objevil Drobek a povídá slečně Martě: „Nazdar, já jsem Mirek a bude mi pět.“

Slečna Marta ho hned vzala do náruče a pan Hovorka povídá:

„Krucí, že JÁ nejsem aspoň o kapánek menší drobeček,“ a všichni se tomu smáli a pořád se dívali na slečnu, jak chová Mirka, jen paní Andrea už spěchala do chaty a zavolala:

„Pete, pomůžeš mi s tím rozbalováním?“

„Volá tě žena,“ řekl mu pan Hovorka. „Tak utíkej, Francku!“

4.

Tak začaly naše letošní prázdniny. Odpoledne jsme nevytáhli paty z vody a byli jsme z toho tak zmátoření, že jsme při večeři usínali nad talířem, a když jsme se uložili ke spánku, tak jsme usnuli ještě dřív, než jsme se pořádně zakryli.

Jak jsem už řekl, spáváme my tři kluci na naší verandě, protože naše veranda je největší a je na ní stůl a kolem stěn tři široké lavice ze dřeva, na tom dřevě je nízký polštář jako matračka, přes kterou přehodí naše máma prostěradla, z bedny v pokoji si přivlečeme prošíváné deky a polštáře a hotovo. Veranda je ze všech stran zasklená, venkovní dveře se skoro nikdy nezavírají, takže spíme jako pod širákem — a les voní skrz ty dveře až k lavicím, a když fouká vítr, tak slyšíme, jak šumí les, ale jinak je děsné ticho. Ráno vstaneme a snídáme, Balón snídá u nás a Mařka zase u Hovorků, protože u nich spí s jejich Infantkou, Balón sice zbaští asi pětsetkrát víc než Mařka, ale na to se nehledí, protože naši a Hovorkovic jsou kamarádi.

Jezdíme sem na chatu odmalička, a když jsem tu byl prvně, tak jsem byl určitě ještě menší než Naumanův

Drobek, což je stejně prima kluk, a třebaže ho ještě skoro vůbec neznám, vím, že s ním bude povyražení.

My tři kluci se dovedem tak vyřádit, až to někdy vypadá, že jsme z toho sluníčka zešíleli, ale my máme jenom radost, že nemusíme do školy. A proto se celý den rácháme ve vodě a hrajeme žolíky. A když nám pan Mareš půjčí loďku, tak veslujeme — a taky chodíme na houby a na maliny, nebo se jen tak plížíme lesem a vymýšlíme si lotroviny. Když je třeba něco udělat, tak samo sebou pomáháme, sbíráme klestí, chodíme nakupovat do Jednoty k panu Bílkovi — a tak. Prostě: fůra práce a taky zábavy.

Ale abych to bral hezky popořádku:

Druhý den našich prázdnin začal snídání a potom koupáním. A když jsme se potom hnali k obědu, tak jsme se trochu vylekali, protože před chatama jsme museli projít kolem lehátka, na kterém se slunila paní Andrea. A ona měla na sobě plavky tak minimální, že jsme až sklopili zraky. Tedy: my dva s Balónem, protože Pind'a je ještě malý na to, aby se dovedl stydět. A když jsme se tak šourali okolo a obě holky za náma, tak ze dveří vyběhl pan Nauman, v ruce pekáč a na tom pekáči leželo krásně opečené kuře. A on ten pekáč ukázal své paní a zeptal se:

„Co myslíš, Andreo: ještě trochu grilovat?“

A ona se nadzvedla a povídá: „Já myslím, že už to stačí.“

Vtom šel kolem pan Mareš a paní Andrea si zase rychle lehla a pan Mareš se po ní ohlídnul a povídá: „Paní Naumanová, neměla byste si toho slunka najednou tolik brát. V noci nebudete spát.“

„Och, mně sluníčko neublíží, já mám dost pigmentu,“ řekla paní Andrea, „koukněte se.“

Pan Mareš se usmál. „Já vás varoval!“ A nám řekl: „Kluci, odpoledne si zaveslujem,“ a seběhl na pláž k loďce. On jezdil na oběd do hotelu u přehrady. Naše máma i paní Hovorková ho už aspoň tisíckrát zvaly na oběd, ale — co se

pamatuju — tak byl jenom jednou u nás a jednou u Hovorků, my měli bramboračku s houbama a jahodový táč a Hovorkovi ho uctili kaprem.

Dívali jsme se za ním, a než jsme odběhli k obědu, tak jsme ještě viděli malého Mirka, jak se plouží kolem chaty, v ruce kyblíček, ale v kyblíčku neměl ani hrstičku písku, protože na trávníku písek nenajdeš a na pláž mu paní Andrea zakázala jít. „Drobku,“ povídám, „půjdeš s náma k vodě? My vám ho uhlídáme,“ řekl jsem paní Naumanové. „On je tu chudák tak sám.“

Paní Andrea se trochu zamračila, ale pak řekla: „Dobře. Ale on se tu sám vůbec nenudí, vid', Mirečku?“ Drobek se poškrabal lopatičkou na koleně. „Ne,“ řekl. „Ano. Já bych chtěl mít bráchu.“ A podíval se na mě těma svýma modrýma očima: „Chceš být můj brácha?“

Pohládl jsem ho po vláskách. „Jsem tvůj brácha. Ode dneška.“

Potom jsme u oběda zažili ještě jednu příhodu: Máma uvařila koprovku s hovězím masem a bramborem, my chlapi jsme se po koprovce mohli utlouct, ale naše Mačka, když jí máma tu omáčku nandala na talíř, začala pofňukávat a povídala:

„U Naumanů mají kuře, já chci kuře!“ a začala bulit. Všichni jsme zůstali úplně paf.

„Copak jsi u nás ještě nejedla kuře?“ divila se máma.
„Dyť jsme měli kuře minulou neděli. Co ti to napadlo?“

„Ale já chci kuře dneska,“ fňukala Mařka.

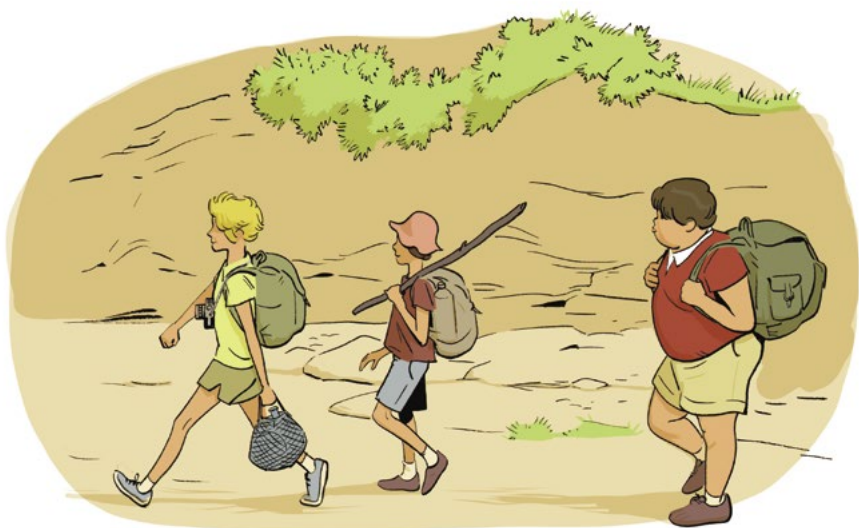
Já uhodil vidličkou a povídám: „Tak když chceš kuře — máš ho mít: ode dneška jsi KUŘE — a hotovo!“

Tak jsem konečně pokřtil i naši Mařku, tu káču, která chtěla kuře místo senzační koprovky.

5.

Obden nebo taky denně jsme my kluci chodili na nákupy do Četyně. Chodili jsme rádi a šli jsme krajem jezera, protože jinudy se jít ani nedalo, teda kromě cesty nad Marešovou chatou. Ale my chodívali radši po kraji jezera a kolem severní paty kopce, který spadl skoro až do vody, takže tam zbyla jen asi tři metry široká pláž, kudy mohla až k chatám projíždět naše auta.

Než jsme se na nákup vypravili prvně, tak Balón přišel k lehátku, na kterém se opalovala paní Andrea, a povídá:

„Paní, my jdeme nakupovat, nechcete něco obstarat?“

Paní Andrea se celá rozzářila. „A ty bys byl tak hodný a něco mi odtud přinesl?“

Balón přikývl a paní Andrea zavřískala: „Petééé! Peníze!“ A Balónovi řekla: „Jsi hodný chlapec. Jakkak se jmenuješ?“

„Balón,“ řekl Balón bez rozmyšlení a pak zrudl ještě víc. „Totiž Ruda.“

„Tak, Rudynku,“ řekla paní Andrea, „kup mi dva litry mlíka, věku chleba, čtvrtku másla a dvě kila brambor, ano?“

„Rád,“ řekl Balón, vzal si od ní papírek i peníze a pak celou cestu nadával: „Představte si: dva litry mlíka i s flaškama váží nejmíň tři kila, k tomu dvě kila brambor a dvě kila chleba — sedům kilo celkem!“

„Sedům a čtvrt,“ řekl jsem. „Zapomněls na máslo.“

Když jsme nakoupili, Balón na zpáteční cestě nepromluvil, vlekl přeplněný batoh a byl tak zpocený, že ho mohla klepnout mrtvička. Paní Andrea ležela na lehátku, a když jí Balón vracel peníze, tak ona vybrala padesátník, podala mu ho a povídá: „Tumáš od cesty, Rudynku, a všechno to zboží zanes do kuchyně Petemu.“

Balón ani nemukl, šel — a já viděl, jak se přemáhá, aby s tím batohem nepraštil o schody. A pan Nauman, který

zrovna míchal jíšku, povídá: „Máslo s mlíkem dej do ledničky a zbytek do špajzu.“

Balón to všechno udělal a potom vyšel ven, obešel chatu, praštil padesátníkem o zem a asi čtyři hodiny po něm dupal.

„V životě mě nikdo tak neurazil,“ řekl a mně se zdálo, že začne bulit. A od té doby se už paní Naumanové nikdy nenabídl, že jí něco z Jednoty přinese, a tak tam musel s batohem chodit Pete. A paní Andrea mu už neříkala Rudynku, ale Balóne, a on to jediné od ní bral jako urážku.

Asi jsem vám neříkal, že si Balón tajně píše deník a že já o tom vím.

Když jsem si ho asi za dva dny vypůjčil ze skryše, bylo tam napsáno:

Nenávidím paní Andreu a všechny naše vztahy jsem roztrhal. Nabídla mi bakšiš jako nějakému žebrákovi.

Je pro mě vzduch, i kdyby měla plavky ještě menší.

Miluju jenom Martičku. Je to ušlechtilá prodavačka a mohli bysme si rozumět, možno-li.

6.

Jinak se celkem nic mimořádného nedělo. Slunko svítilo od rána do noci tak děsně, že to musela uznat i paní Andrea, která se spálila, a ta krásně opálená kůže se na ní začala loupat, takže byla flekatá a tak nešťastná, že si lehátko stavěla až za chatama, aby na ni nebylo vidět. Pan Nauman nad ní musel roztáhnout barevný slunečník, jaké bývají v létě v zahradních restauracích, a mockrát denně ji celou natíral jakýmsi olejem, který prý vytahuje horkost.

My ráno zalezem do vody a vylezem z ní jenom na svačinku a na oběd. Jinak se popelíme v písku a hrajeme žolíky, ale to není žádná pořádná zábava pro kluky — a náš táta byl z toho našeho válení někdy celý nešťastný. On by nejradši, kdybysme se pořád za něčím honili, a říká, že nejhorší je, když se kluci jako my začínou nudit.

Pan Mareš měl taky snahy nějak nás zabavit. Řádl s náma ve vodě, a když nás i to přestalo bavit, tak si vymyslel výlet: dopoledne jsme se s loďkou převezli na druhý břeh, tam jsme se vydrápali až k silnici a potom jsme šli po lesních cestičkách podle mapy až k hotelu nad přehradou. Tam nás

pan Mareš pohostil, měli jsme prímovný oběd s nudlovou polévkou, s řízkem a se zmrzlinou, pak jsme přešli přehradu a vraceli jsme se přes Vrbovou na Čtyřku.

Udělali jsme tenkrát asi patnáct kilometrů a nakonec byl z toho pan Mareš nešťastný, protože Balón měl na patách pucejře a v rozkroku vlka, v noci křičel ze spaní a druhý den nemohl jít ani nakupovat a do večera se chladil v jezeře.

Pan Mareš ztratil náladu, a když viděl, že nikdo nemá chuť zahrát si noční hru na přepadení, jak jsme se předtím domluvili, šel se radši koupat se slečnou Martou. A já byl rád, že s ní šel, protože se na pláži dlouho drželi za ruce a moc jim to slušelo.

7.

Jednou dopoledne, když jsme byli všichni na pláži a naše kuchařky ještě neodešly vařit, najednou vidíme, jak se k nám na kole blíží pan Boček. Projel Soutěskou a šlapal si to po trávníku až k nám. Pan Boček je náš známý esenbák, jakou má hodnost, nevím, ale my mu stejně říkáme pane Boček, takže to vlastně ani vědět nemusím. On je okrskář, má na starosti jezero a okolní osady a úřadovnu má ve Vrbové. Od rána do večera objíždí na kole osady, všude posedí, promluví s lidma a nás starousedlíky zná nazpaměť.

Tak on přijel až k nám, praštil bicyklem do trávy, otřel si čelo rukávem blůzy a povídá:

„Já nevím, co jsem provedl, že mě tím vedrem tak tres-tají. Už aby zapršelo,“ a teprv potom povídá: „Osadě zdar!“

„Jenom jednou nám přivezte déšť,“ povídal náš táta, „a nebudete stačit utíkat.“ A taky řekl: „Ať žije esenbé!“

Pan Boček si už dřepal do trávy, když zahlédl na lehátku paní Andreu, která měla na sobě modré, bíle puntíkové plavky, ušité — jak říká paní Hovorková — z vázanky. Pan Boček se zas postavil, vtáhl břicho a vykročil k lehátku.

„Vy jste ti noví,“ povídal, „Jestli se nemýlím. Naumanovi,“ a podal paní Andree ruku. „Já jsem Boček.“

Paní Andrea se usmála a taky mu podala ruku. „Ještě se neznáme,“ řekla, „a vy už o nás všechno víte.“

„Od toho jsme tady,“ řekl pan Boček, „abysme měli o všem evidenci,“ a vytáhl z kapsy tlustý, ošmataný notes, naslinil si prst a rychle v něm zalistroval. Pak se mrknul na Naumanovic chatu, i na tu dálku přečetl číslo nade dveřma, a povídá: „Jo: 586, tady: manželé František a Cecilie Naumanovi.“ Zůstali jsme, jako když do nás vrazí hřebík, jenom pan Hovorka zachrčel, jako kdyby vdechl komára, a povídá:

„Tak to máte špatně, pane Boček. To tu musí bydlet ještě jiní Naumani. Tohle jsou manželé Pete a Andrea.“ Já si musel strčit pěst do pusy, abych neřval smíchem. Pan Boček mrknul na chatu, na ten nápis ANDREA na štítě, potom na pana Hovorku a povídá:

„Sakra, že by? Copak máte napsáno v občanském průkazu?“ zeptal se paní Naumanové.

Paní Andrea hrála barvama jako státní vlajka: modré plavky, bílé puntíky a jinak byla červená jak řepa.

„Och,“ řekla, „je to tak, jak říkáte, pane strážmistře.“

„Tak František a Cecilie?“ zeptal se ještě jednou pan Boček. Hernajs, teď už to vypadalo, že si z nich střílí z děla.

„Jo,“ řekla paní Andrea. „A to tam máte napsáno všechno?“

„Jo,“ řekl pan Boček, svlíknul si blůzu a svalil se do trávy. „Pořádek musí bejt. A letos tady nějak chybí. Představte si,“ povídal, „že tu máme hlášenu už druhou krádež. Jednu tady v Četyni a druhou u přehrady. Počkali si, až se lidi odejdou šplouchat, a potom jim vybrali špajzky. Chleba, máslo, konzervy, salámy a tak. Jako by sem někdo přijel, zapomněl si doma batoh a teď si shání jídlo u sousedů. Ale že by to byli zdejší lidi — pochybuju. Nejspíš takoví ti se stanama, dneska jsou tady, zítra o pár kilometrů dál proti proudu — a potom si je hoňte. Kristapána,“ řekl, „to jsou mrazy! Úplně se mi přilepil jazyk.“

„Nechtěl byste pivo?“ zeptala se ho paní Andrea.

Pan Boček mlaskl. „Jó, pivo,“ povídal zasněně a pak zavrtěl hlavou. „Určitě by bylo teplé.“

„Ale co vás nemá,“ smála se paní Andrea. „Pete,“ přikázala panu Naumanovi, „přines pivo pro pana strážmistra.“

Pan Nauman vyskočil a uháněl k chatě. Pan Boček se za ním díval a potom zaostřil oči na plavky paní Naumanové.

„Pete?“ řekl. „Vy mu tak nadáváte? A co vám udělal?“

„Och,“ smála se paní Andrea, „vy jste šprýmař. A kdypak ty lupiče dopadnete?“

Pan Boček si zapaloval cigaretu. „Dnes ve tři,“ řekl otráveně. „Kdepak! Stanaři — ti jsou jak pytel blech.“

„Měli by vám přidělit čokla,“ řekl pan Hovorka. Ležel na zádech, a když jsem přivřel oči, tak vypadal jako v dálce hora Říp bez kapličky.

„Prosím vás,“ řekl pan Boček, „a k čemu,“ a díval se na paní Andreu. „Do lejtka bych dovedl kousnout i já.“

„Och, vy!“ smála se paní Andrea a paní Hovorková si zakryla nohy ručníkem.

Pan Nauman přiběhl s pivem, pan Boček si otřel hrdlo na flašce, řekl: „Na zdraví!“ a nalil do sebe celé pivo, ani si neodpočinul. „Děkuju,“ řekl. „Byla to pohádka máje.“ Potom vstal, oblékl si blůzu, nasadil si čepici a zasalutoval.

„Jenom aby vás teď nenačapali esenbáci,“ povídal pan Hovorka, „a nenechali vás dýchat do pytlíku.“

Pan Boček naskočil na kolo, řekl: „Chacháá!“, chvílku šlapal jako opilý, ale pak si to zamířil k Soutěsce a za chvílku nám zmizel z očí.

8.

Po večeři jsme si museli s Pindou natáhnout čistá trička a nazout tenisky. Máma stála dlouho před šatníkem a tvářila se, jako by měla zánět středního ucha.

„Co si jen já dám na sebe?“ lamentovala.

„Copak jdeš na Hrad?“ povídal jí táta a navlíkal si čistou košili.

„Uvidíš,“ povídala máma, „co bude mít na sobě ONA!“

Když jsme zaklepali u Naumanů, přišla nám otevřít paní Andrea a měla na sobě žluté šaty a na krku tři řady perel a na zápěstí tři zlaté náramky.

„Och,“ řekla, „pěkně vás vítám, pojd'te dál.“

Pan Nauman měl bílou košili, tmavomodré sako a pod krkem motýla. Než jsme se posadili, nahrnuli se do dveří Hovorkovi. Paní měla na sobě letní šaty s velkýma kytkama a pan Hovorka tepláky, tričko a bačkory.

„Francku,“ řekl panu Naumanovi, „ty někam jdeš?“

„Já?“ divil se Pete. „A proč?“

„Že máš na sobě ten frak,“ povídal pan Hovorka. „Vypadáš jako číšník.“

„Och,“ smála se paní Andrea, „vy jste veselá kopa. Jen se hezky posadte a chovejte se jako doma.“

„To byste tomu dala,“ povídá pan Hovorka. „Já si dávám doma nohy na stůl.“

„Jen se opovaž!“ řekla mu paní Hovorková. „Tenhleten stůl by ty tvé nohy stejně neunesl.“

„Och,“ smála se paní Andrea, „to je pevný stůl.“

„Kdepak,“ řekl pan Hovorka a zavíklal tím stolkem na železných nožičkách. „Drahý jistě byl, ale je to šmejda.“

Vtom přišel pan Mareš a paní Andrea mu spěchala na-proti, divže si nohy nepolámala, a zavěsila se do něj a vedla ho k ostatním.

„Tak už jsme komplet, ne?“ zeptala se.

„Ještě přijde Marta,“ řekl pan Mareš a paní Andrea se divila i ušima: „Och ano,“ vzpomněla si pak, „vždyť jsme ji taky pozvali, já zapomněla.“

Ale to lhala — a paní Hovorková řekla: „Bez Martičky by to nebylo ono. Je to moc příjemné děvče, vidíte, pane Mareš?“

Mareš se na ni usmál. „A víte, že jsem si toho ještě ani nevšiml?“

„Náhodou zrovna VY o tom moc dobře víte,“ povídala paní Hovorková a spokojeně se dívala, jak paní Andrea nervózně cinká těma svýma náramkama.

Pete přinesl láhev koňaku a flašku bílého vína.

„Tak, panstvo,“ povídal, „co budete pít? Ještě tam máme červené víno a sodovku.“

„Neboj,“ řekl mu pan Hovorka, „postupně vypijem všecko.“

Paní Andrea nás začala organizovat. „Tak, dětičky,“ švitořila, „váš stoleček je tady v koutečku a hačněte si hezky střídavě: sem Mařenka, vedle ní třeba Rudynek, potom Anička, vedle ní Jarouš, abyste byli hezky po párech...“

Nepochodila. Holky nechtěly od sebe a my je zase nechtěli mezi sebe, takže jsme si sedli, jak jsme chtěli my. A paní Andrea na ten nízký stolek postavila skleněnou mísu a v ní byly keksy a perníčky a oplatky a všelijaké pečivo.

„Hezky papejte a buďte hodní. Dostanete kofolu.“

„To pekl pan Nauman?“ zeptal se Balón, hrábl do mísy a nabral si toho plnou hrst. I já si vzal, a jak jsem ty keksy rozhrnul, objevila se pod nima tabulka čokolády. Kuře ji zhlédla a hned po ní šáhla.

„To je pro nás,“ řekla Infantce.

Balón na ni vykulil oči. „Tak to zas prrr!“ řekl. „Je nás pět — tak se to rozdělí na pět dílů — a šmytec!“

„My vám necháme všechny keksy,“ křičela Infantka a cpala si čokoládu za tričko.

„Jo,“ řekl Balón, „vy se nacpete čokoládou a nám zůstanou plesnivé keksy,“ a najednou zjistil, že za ním stojí paní Hovorková.

„Rudo,“ řekla paní Hovorková, „pojď sem na slovíčko,“ a vedla ho do kuchyně.

Byla tam s ním vteřinu, a když vyšla, tak se usmívala a Balón měl na obličejí otisk její ruky.

„Hele, Balón,“ řekl Pinda, „kdo tě orazítkoval?“

„Tak,“ řekl Balón, „holky, navalte čokoládu, nebo zítra mají pohřeb všechny vaše panny!“ a řekl to tak krvelačně, že Infantka si šáhla za tričko, vrátila čokoládu a neřekla ani Ň. A Balón začal lámat čokoládu i se staniolem, svůj díl si nacpal do pusy, za vteřinu mu z toho staniolu zůstala jenom taková docela malá kulička a tu vyplivl pod stůl.

„Jééé, to se řekne,“ zaječela Infantka, a protože se k nám zrovna blížil pan Mareš, tak se začala hlásit jako ve škole.

„Anka,“ řekl pan Mareš, „dej ty ruce na lavici, nebo tě doopravdy vyvolám. Tak co, mládeži,“ řekl, „bavíte se?“

Než jsem mohl něco odpovědět, vstoupila do dveří slečna Marta, a jak ji pan Mareš uviděl, na ten šup na nás zapomněl.

Slečna Marta měla na sobě černý rolák, úzkou minisukni a slaměné vietnamky s tlustou podešví.

Pan Mareš ji vzal za loket a vedl ji k ostatním.

U nás u stolu se nic nedělo — tak já zaměřil uši a oči jak antény k vedlejšímu stolu, kde paní Andrea zrovna říkala slečně Martě: „Och, to je milé, že jste taky přišla. Hned vám

přinesu skleničku,“ a cupitala do kuchyně, a když se vrátila, tak už na sobě neměla ty perly ani náramky.

Pan Hovorka už svítil jak lampión a povídal panu Naumanovi:

„Francku, snad abys v tom krbu zatopil, né? Třeba zjistíš, že to vůbec není krb, ale kredenc.“

Naše máma se obrátila k paní Naumanové a zeptala se tak, že jsem to slyšel i já na druhé straně místnosti:

„Kdepak máte ty perly, paní Andreo, mně se tak líbily,“ a já viděl, jak paní Hovorková kope naši mámu pod stolem do kolena.

A taky jsem viděl, že pan Mareš drží slečnu Martu za ruku, v těch volných rukách drželi oba skleničky s koňakem a dívali se do nich, jako by tam běželo kino.

A taky jsem slyšel, jak pan Hovorka říká Petemu: „Francku, tebe teď udělali ve fabrice mistrem, ale to nesmí znamenat, že teď na nás budeš pes.“

A náš táta, aby zavedl řeč někam jinam, tak povídá: „Jen se podívejte na naše děcka. To jsou ty nejhodnější děti na světě.“

„Jó, děti,“ řekl Pete, a protože pan Hovorka vedle něho se zrovna díval na nás, tak mu Pete vypil koňak. Ale pan Hovorka je vykuk, vzal do ruky prázdnou skleničku a povídá:

„Děti, jde se spát, už není co pít.“

„Och,“ zasmála se paní Andrea a rozběhla se k ledničce. Než se vrátila, zvedl se pan Mareš se slečnou Martou a nenápadně se vytratili.

Paní Andrea přicupitala s novou lahví koňaku, a když zjistila, že ti dva zmizeli, málem jí ten koňak upadl na zem.

„Och,“ řekla, „je nás tu nějak míň. Kdopak chybí?“

Paní Hovorková povídá: „To víte: zamilovaní!“ a já viděl, jak pod stolem kope zase naše máma paní Hovorkovou do kolena.

Pan Nauman objímal pana Hovorku a říkal mu: „Jak tě, Víto, mohlo napadnout, že bych vám frézařům mohl jako mistr škodit? A teď řekni: jaký mám barák? Schválně: řekni, jaká je to chata.“

Pan Hovorka zakýval hlavou, jako že prima, našpulil pusku, udělal: „Tc!“ a povídá: „Úplný hnus!“

Pan Nauman chtěl něco vykřiknout, ale už neměl čas, protože na schodech z poschodí se objevil Drobek, ťpal bosýma nožkama po světlém koberci, usmíval se jak jezule a povídá: „Táto, čúrat!“ a jak šel, tak z něj tekl potůček. Paní Andrea popadla Drobka do náruče, vykřikovala: „Ale, Mirečku, on ti zas tatíček nedal nočníček a ty ses nám počurinkoval,“ a zmizela s ním na záchodě.

Pan Nauman se zvedl ze židle, přistoupil ke krbu, začal do něj kopat a křičel: „To není krb, to je kredenc!“

Prostě zábavička, ale kluci ani holky si neužili jako já, Kuře s Infantkou u stolu spaly, Pind'a klímal a Balóna nezajímalo, co se kolem děje, protože zrovna dojídal poslední perníčky. Naše máma pohlédla k našemu stolu a spráskla ruce: „Jsme to ale rodičové, měli bysme se stydět,“ zvolala a vstala: „Chlapi, jdem na kutě.“

Všichni začali vstávat a loučit se, Pete měl střevíce celé okopané, podával každému ruku a říkal: „Nic si z toho nedělejte.“ Do toho loučení přiběhla paní Andrea a já si teprve teď všimnul, že už nemá žluté šaty, ale černý rolák a světlou sukni jako slečna Marta, ale měla ji vepředu počuranou od Drobka.

„Ještě nechodte,“ volala, „pustíme si gramofon a budeme tančit,“ ale když zjistila, že pan Mareš se slečnou Martou už odešli, tak nás ani moc nezdržovala. Na vzduchu jsme se všichni trochu vzpamatovali — a pan Hovorka povídá:

„My blázni: kdybysme si udělali táborák, tak jsme byli aspoň na čerstvém vzduchu.“

My kluci jsme zírali na hvězdy, co vypadaly, jako že nám užuž spadnou na hlavu, a já povídám:

„To je noc, co? Jako udělaná pro nějaké dobrodružo.“

Balón vytáhl z kapsy trenýrek keks, zakousl se do něj a vydalo to zvuk, jako když kousne do kovové pětikoruny. Zařval, praštil s tím keksem o zem, ale nebyl to keks, nýbrž kousek hřebínku, který nosil pořád v kapse, aby se mohl učesat,

než potká slečnu Martu. A když s ním praštil, tak si hned zase kleknul a šmatal v trávě, aby ho našel, protože bez hřebínku by nemohl jít nakupovat.

My s Pindou jsme se mohli potřhat smíchem, až nás táta musel napomenout, že vzbudíme všechny osady kolem celého jezera.

Než jsme vstoupili na naši verandu, tak já ještě pohlédl nahoru k Marešově chatě a uviděl jsem ty dva, totiž pana Mareše a slečnu Martu, jak sedí vedle sebe na schodech a dívají se na hvězdy, které se pořád chystaly, že nám spadnou na kokos.

9.

Odpoledne slunko tak pražilo, že se nám pomalu ani mluvit nechtělo, paní Andrea se slunila a já s Pindou jsme trochu řádili ve vodě, protože Balón, ten se jenom ponoří jako hroch a vůbec necítí potřebu se pohybovat.

Drobek Naumanů se pořád rozbíhal do hloubky a paní Andrea se hrozně rozčilovala, že se musí zvedat z lehátka a dávat na něho pozor. Nakonec řekla Balónovi:

„Rudynku, mohl bys mi dát na to dítě pozor?“

A Balón změkl jako vosk a povídá: „Můžete se spolehnout, paní Andreo.“

Tak ona se spolehla a Drobek se hned hrnul k Balónovi, postavil se mu na kolena, pak se mu drápal na ramena a Balón držel jak cirkusácký kůň. A Drobek se mu skutečně na ta záda nějak vyšplhal, ale potom uklouzl a na ten šup byl pod vodou.

Ještě nikdy jsem neviděl Balóna tak rychle vystartovat. Vrhł se tím směrem, kde Drobek zmizel, oči jak tenisáky, zapracoval kolem sebe rukama a už zvedal Drobka nad vodu.

Drobek se trochu zakuckal, vyplivl vodu a povídá pyšně: „Mámo, já plaval!“

Paní Andrea se na lehátku vůbec nepohnula, oči měla zavřené a povídala nad sebe: „Ano, Mirečku, ty jsi plavec,“ a my slyšeli, jak Balónovi cákl ze srdce do vody obrovský balvan. A Drobka už nepustil, radši ho držel za nohu, aby mu zase nezmizel pod vodou.

Drobek se projevil jako chlap, fakticky. Jiné děcko by řvalo a vyvádělo, ale on jenom vyplivnul vodu a povídá: „Mámo, já plaval!“

Kuře s Infantkou seděly na břehu jako zmoklé slepice a pokukovaly po paní Naumanové, která dovedla ležet na sluníčku tisíc hodin a vodu vůbec nepotřebovala, jen litry olejů, které jí musel pan Nauman pořád vtírat do kůže. To snad každou půlhodinu zaječela: „Petééé!“, a když to bylo dopoledne, tak pan Nauman přibíhal z kuchyně, beze slova si nalil do dlaní olej a natřel paní Naumanové záda a nohy i břicho, jako by si tam nedošáhla sama, a ona ho pořád jenom napomínala: „Netlač tak, Pete, och, ty mě chceš uškrtit, vid', ty surovče, uděláš mi modřiny.“ Když byl nablízku pan Hovorka, tak ten si hned přisadil:

„Hele, Francku,“ říkal, „než začneš zadělávat na knedlíky, nezapomeň si umýt ruce. Já ti jednou baštil blbouny s niveou, ale není to žádné zvláštní pošušňání.“

Když přišel k vodě pan Mareš, vždycky popadl Drobka, posadil si ho za krk a plaval s ním kousek od břehu a Drobek

ječel radostí, držel se pana Mareše za pačesy a paní Andrea volala:

„Och, jen opatrně, pane profesore, je to náš jediný.“

„Už byste si mohli pořídit druhého,“ radila hned paní Hovorková, „nebo vám z něj vyroste jedináček a ti jsou vždycky pošahaní.“

A pan Hovorka ji hned napomenul: „Hele, Růžo, nerad', to je přece jejich věc, a né tvoje,“ ale paní Hovorková se nedala:

„Dyť je mi toho jejich caparta líto. Je takový smutný, když je pořád tak sám. Kdyby měl bratříčka, hned by mu bylo veselejc.“

A pan Hovorka povídá: „Mámo, copak uchystáš k večeři?“

A paní Hovorková povídá: „Proč bys TY taky jednou nemohl přichystat večeři MNĚ? Jen se podívej na pana Naumana, ten i oběd uvaří sám, to je radost mít takového manžela, vidíte, paní Andreo?“

A pan Hovorka začal syčet, jako když uchází pára z lokomotivy, zvedl se a šel se položit vedle našeho táty, který měl deku o kus dál, a já slyšel, jak našemu tátovi říká:

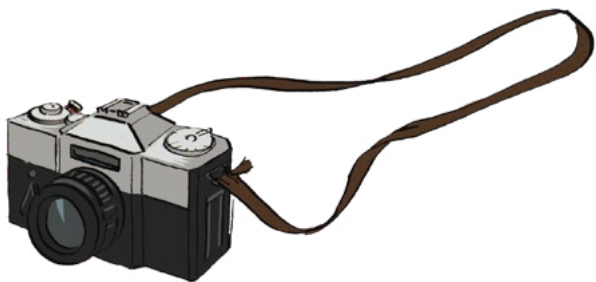
„Jindřichu, já někde četl, že všichni zločinci jsou uhození, ale já si myslím, že i normální člověk jako já se může někdy v prudkém pohnutí mysli dopustit násilí na vlastní ženě.“

Pan Mareš vozil na loďce holky, protože se tvářily hrozně nešťastně, a pak jsme přišli na řadu my kluci. Jeli jsme až na druhou stranu směrem k přehradě, pak jsme se vydrápali k silnici, která běží nad tím strmým břehem a je zakryta stromy, ale v jednom místě stromy nejsou a je tam krásná vyhlídka. Vidíme odtud naše chaty a taky Četyň a přehradu a hotel a ještě asi deset osad tak velkých jako Četyň — a pan Mareš se díval na tu krásu a povídá:

„Kluci, jestlipak si vzpomínáte, jak to tu vypadalo před dvěma třemi lety?“

Samozřejmě že my dva s Balónem jsme si vzpomněli, že Četyň byla osada, která měla deset baráků a na místě ostatních osad stály jenom osamělé chaty, tady jedna, támhle tři, támhle vůbec žádná, ale teď je jich každý rok snad dvakrát tolik.

„Lidé utíkají z města,“ povídal pan Mareš, „a stěhují se k vodě, takže za pár let bude tady u vody celé město a lidé budou chtít znovu utíkat — a nebudou mít kam.“

10.

Po obědě, když bylo největší vedro, byla pláž až do tří hodin úplně prázdná. Tátové odpočívali, mámy umývaly nádobí a holky musely na kutě, aby na sebe nabraly trochu sádla. Balón taky někam zalezl a spal, ačkoliv paní Hovorková po něm slídila, a když ho dopadla, tak ho hnala do práce, kterou si pro něj hned vymyslela, protože ten zas na sebe nabíral tolik sádla, že se to snad ani nedá popsat. Pinda byl v lese, šmejdil tam jak vlčák, a když byl sám, tak byl náčelník.

Já si šel sednout na pláž, a když tam tak sedím, najednou koukám, že ke mně capká Drobek. Paní Andrea ho po obědě taky posílala spát, ale když ho nehlídala, Drobek se vyplížil z chaty a toulal se po okolí jako sirotek. Když mě uviděl, oči mu zasvítily a pustil se ke mně.

„Nazdar,“ povídal mi. „Já jsem zdrhnul.“

„No počkej,“ řekl jsem „až tě máma najde, bude sekec.“

„Máma spinká,“ řekl klidně, „a já si s tebou budu hrát.“

„No jo,“ řekl jsem, „ale co budu dělat?“

„Plavat,“ řekl Drobek. „Já jsem plavec.“